

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupeného JUDr. Lucií Madleňákovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Nádražní 381/9, Mohelnice, proti žalované: **Vězeňská služba ČR – Generální ředitelství**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2020, č. j. 5 A 76/2020 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Lucii Madleňákové, Ph.D., **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce 4 114 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 18. 8. 2020, č. j. 5 A 76/2020 – 42 (dále jen „napadené usnesení“), odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) pro opožděnost žalobu, jíž se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované, který měl spočívat v přemístění žalobce z Vazební věznice Olomouc do Věznice Mírov dne 23. 1. 2020.

[2] Žaloba ze dne 18. 4. 2020 byla doručena Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) dne 21. 4. 2020. Krajský soud ji poté usnesením ze dne 2. 7. 2020, č. j. 65 A 68/2020 – 36, postoupil městskému soudu. Městský soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti žaloby, přičemž se stručně vyjádřil k obecným východiskům subjektivní dvouměsíční lhůty pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Následně dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně. K poštovní přepravě ji žalobce předal až dne 20. 4. 2020, zatímco posledním dnem dvouměsíční lhůty pro podání žaloby bylo úterý 24. 3. 2020; žalobu tedy žalobce podal po marném uplynutí lhůty.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel zastává názor, že městský soud nesprávně vyhodnotil počátek běhu subjektivní lhůty. Dne 23. 1. 2020 se stěžovatel opravdu dozvěděl o přemístění do Věznice Mírov, nicméně nedokázal jako laik vyhodnotit, zda se má bránit proti zásahu, anebo rozhodnutí. Proti postupu žalované podal stížnost ke státnímu zástupci, kterou považoval za možný prostředek nápravy. Za počátek běhu subjektivní lhůty k podání žaloby tak považuje 21. 2. 2020, tedy den, kdy mu bylo doručeno sdělení Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka Olomouc, o odložení jeho podnětů ze dnů 19. 1. a 3. 2. 2020 směřujících proti přemístění z Vazební věznice Olomouc do Věznice Mírov.

[5] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a navrhla její zamítnutí. Není rozhodné, zda by stěžovatel přemístění vyhodnotil jako nezákonný zásah nebo jako nezákonné rozhodnutí, neboť lhůta pro podání žaloby je v obou případech totožná; rozdíl spočívá pouze v počátku běhu lhůt. Skutečnost, že stěžovatel v souvislosti s přemístěním podal k dozorovému státnímu zástupci stížnost, nemá na běh lhůty vliv.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[8] Jediná kasační námitka se týká včasnosti zásahové žaloby, resp. běhu subjektivní dvouměsíční lhůty pro její podání. Nejvyšší správní soud proto předesílá, že se zabýval pouze tímto aspektem, nikoliv důvodností žaloby, kterou nehodnotil ani městský soud.

[9] Obdobný případ řešil Nejvyšší správní soud v nedávné době v rozsudku ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 As 263/2020 – 22; závěry v něm přijaté jsou použitelné i pro zde souzenou věc.

[10] V rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou včasnosti zásahové žaloby a dospěl k tomuto závěru:

„[59] Včasnost žaloby je jednou ze vstupních („procesních“) podmínek její věcné projednatelnosti. Krajský soud je povinen zkoumat z úřední povinnosti včasnost žaloby, a pokud zjistí, že žaloba je opožděná, je povinen ji odmítnout. Již z toho je zřejmé, že posouzení včasnosti žaloby musí být opřeno o objektivní skutkové okolnosti. Jinak řečeno, bylo by jen obtížně představitelné, aby zejména objektivní žalobní lhůta mohla být ve vztahu k témuž jednání veřejné správy u různých žalobců, vůči nimž toto jednání mířilo, posuzována odlišně. Právě užitý pojem došlo, vyjadřuje jeden časový moment nezávislý na vůli toho či onoho žalobce, jde-li o situaci, kdy bylo jedním aktem zasaženo zároveň více osob. Ani subjektivní lhůta však nemůže spočívat jen na přesvědčení žalobce, odrážejícím se v jeho žalobním tvrzení, že se o rozhodných okolnostech dozvěděl v určitý okamžik, nýbrž na objektivním zjištění, které rozhodné okolnosti to jsou a kdy se dostaly do sféry žalobce.

[60] Je tedy zřejmé, že pro účely posouzení včasnosti žaloby si musí soud v řadě ohledů udělat jasno v tom, zda jednání, jež je žalobcem označováno za nezákonný zásah, se vskutku událo, a jaké jsou relevantní okolnosti, za nichž se tak stalo, tedy jakou má napadený akt povahu a čeho se týká. Dále si musí ujasnit, pokud vskutku k jednání došlo, kdy se relevantní informace o něm dostaly do sféry žalobce. Bez postavení uvedených skutečností na jisto, jen na základě pouhých tvrzení žalobce, není-li na první pohled z nich opožděnost zřetelná, nemůže soud včasnost žaloby posoudit.

[...]

[63] Pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zásahem ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. V tomto ohledu je třeba upřesnit závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007 – 247, č. 1773/2009 Sb. NSS. Je však třeba zdůraznit, že odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná. Soud zde bude přihlížet též k závěrům ustálené judikatury, která dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být (např. jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení – viz rozsudek ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 – 95, shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 – 55, bod 42). Existuje-li rozumná pochybnost, například není-li zcela zřejmé, že jednání osoby, které je za nezákonný zásah označeno, vskutku nelze přičítat veřejné správě, je třeba zkoumat další „procesní“ podmínky věcné projednatelnosti žaloby, a pokud jsou splněny, žalobu věcně projednat.

[64] Pokud nebude zásahová žaloba odmítnuta proto, že v žalobě označené jednání nemůže být již z povahy věci nezákonným zásahem, je na místě zkoumat její přípustnost dle § 85 s. ř. s., části věty před středníkem. Toto ustanovení praví: Žaloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Soud si musí nejprve ujasnit, zda projednávaná žaloba je „zápůrčí“, tj. směřuje proti zásahu, který doposud nebyl ukončen, anebo „určovací“, tedy směřuje proti zásahu, který již ukončen byl. Zatímco u určovací žaloby nezkoumá, zda se žalobce ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, a pokud ano, zda tak učinil, u zápůrčí žaloby takové zkoumání provést musí. Zjistí-li, že uvedené právní prostředky měl žalobce k dispozici, avšak nevyužil jich, musí být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.

[65] Teprve není-li výše uvedených důvodů k odmítnutí žaloby, věnuje se soud zkoumání včasnosti žaloby. Je důležité uvedený algoritmus dodržet a jeho jednotlivé kroky nezaměnit mimo jiné proto, že posouzení včasnosti žaloby se odvíjí i od toho, jakým způsobem byly vypořádány prostředky ochrany či nápravy, jedná-li se o zápůrčí žalobu a takové prostředky měl žalobce k dispozici, resp. byl povinen je uplatnit.“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).

V této souvislosti Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že rozsudek ve věci EUROVIA byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, avšak stalo se tak, jak uvádí náleze Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 2398/18, „z důvodů zcela nesouvisejících s problematikou žalobních typů“.

[11] Z formulace žalobního návrhu jasně vyplývá, že stěžovatel podal určovací zásahovou žalobu. Městský soud proto z hlediska přípustnosti žaloby neměl důvod zkoumat, zda se stěžovatel ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, a pokud ano, zda tak učinil (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 – 42, č. 3686/2018 Sb. NSS). Otázka včasnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, která v nyní souzené věci představuje jedinou kasační námitku, však úzce souvisí s povahou zásahu (např. náleze Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18). Městský soud proto pochybil, pokud se výslovně nezabýval povahou tvrzeného zásahu spočívajícího v přemístění z vazební věznice do věznice k výkonu trestu v tom smyslu, zda se jedná o zásah již ukončený, nebo o neukončený trvající zásah.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve stěžovatelově případě se jednalo o ukončený zásah. Sám stěžovatel uvedl, že k zásahu došlo jeho přemístěním z Vazební věznice Olomouc do Věznice Mírov. Zásah se podle stěžovatele udál zřejmě mezi dny 15. 1. 2020 až 22. 1. 2020. Přesné datum stěžovatel nezná z důvodu, že mu nebylo doručeno rozhodnutí Generálního ředitelství Vězeňské služby. Není zřejmé, kdy dispečer žalované rozhodl o přemístění stěžovatele do Věznice Mírov. Uvedený zásah stěžovatel spatřoval v samotném rozhodnutí o přemístění; jeho nezákonnost plyne z porušení § 10 odst. 2 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „vyhláška“), podle něž, „je-li vedeno řízení o podmíněném propuštění, o přearazení odsouzeného do věznice jiného typu nebo o návrhu na umístění odsouzeného do oddělení s nižším stupněm zabezpečení věznice s ostrahou, je třeba dbát, aby odsouzený nebyl bez závažného důvodu přemísťován do věznice mimo obvod soudu, který takové řízení vede.“ Stěžovatel podal dne 15. 1. 2020 žádost o přearazení do věznice s ostrahou, o čemž

pokračování

stěžovatel zprostředkovaně informoval ředitele Vazební věznice Olomouc a Krajské státní zastupitelství v Olomouci. Žalovaná přesto rozhodla o přemístění, čímž podle stěžovatele porušila § 10 odst. 2 vyhlášky a stěžovatele odňala zákonnému soudci.

[13] K přemístění stěžovatele došlo z důvodu nástupu výkonu trestu odnětí svobody po ukončení původního výkonu vazby. Stěžovatel tedy brojil proti jednání veřejné správy spočívajícímu v jeho přemístění z jedné věznice do druhé. Tvrzený nezákonný zásah stěžovatel nespatořoval ve „výsledku“ v podobě umístění do jiné věznice, nýbrž v „procesu“ přemístění v souvislosti s řízením o stěžovatelově žádosti ze dne 15. 1. 2020, kterou se domáhal přerážení do věznice jiného typu. Pokud by stěžovatel brojil proti „výsledku“, šlo by o tvrzení zásahu trvajících, tedy zásahu, jenž by byl ukončen až ukončením pobytu stěžovatele ve Věznici Mírov. V takovém případě by brojil proti jím tvrzenému vyvolání trvajících protiprávního stavu, kterým mohou být např. nedůstojné podmínky ve věznici. Subjektivní i objektivní žalobní lhůta by se odvíjela až právě od takto pojatého ukončení zásahu (tedy ukončení pobytu stěžovatele ve Věznici Mírov) a každým dalším dnem, který by stěžovatel ve Věznici Mírov strávil, by se „obnovoval“ její běh. Lhůta k podání žaloby proti trvajícím zásahům tedy nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá (viz již citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 635/18, zejm. body 32 či 36). Stěžovateli však nevadila sama o sobě Věznice Mírov, do níž byl přemístěn; za zásah označil samotné rozhodnutí o přemístění. V tomto kontextu lze doplnit též odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 5 Aps 5/2010 – 293 z něhož vyplývá, že subjektivní lhůta pro podání zásahové žaloby běží od okamžiku, *„kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Rozhodující je přitom znalost žalobce o skutkových okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah. Okamžik, kdy žalobce nabyl přesvědčení o tom, že předmětné konání či nekonání správního orgánu naplňuje veškeré znaky nezákonného zásahu definované v § 82 s. ř. s., není pro běh této lhůty rozhodný.“* Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že ke dni podání žaloby, tedy ke dni 20. 4. 2020, subjektivní lhůta uplynula (stalo se tak již zhruba o měsíc dříve, uplynutím dne 24. 3. 2020). Městský soud tedy žalobu v souladu se zákonem odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přestože se v odůvodnění napadeného usnesení měl zabývat rovněž povahou tvrzeného zásahu, neboť právě ta je pro posouzení včasnosti žaloby zásadní.

[14] Výrok soudu musí nacházet oporu v odůvodnění. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se již dříve zabýval situací, v níž krajský soud založil správný výrok o zrušení rozhodnutí správního orgánu o zcela či zčásti nesprávné důvody. Dospěl k závěru, že pokud důvody rozhodnutí v podstatné míře ob stojí, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se rozhodl v souladu se zásadou procesní ekonomie napadené usnesení kvůli výše nastíněnému nedostatku odůvodnění nerušit, nýbrž jeho odůvodnění doplnit odůvodněním svým.

[15] Neobstojí ani tvrzení stěžovatele, že nedokázal vyhodnotit, zda se má bránit proti zásahu, či rozhodnutí. Pokud měl stěžovatel pochyby, který žalobní typ zvolit, mohl se, jak nakonec i učinil, obrátit na soud s podáním spojeným se žádostí o ustanovení zástupce z řad advokátů v zákonné lhůtě dvou měsíců od přemístění, v němž spatřuje nezákonný

zásah do jeho práv. Soudní řád správní navíc nevylučuje současné podání více žalob různých typů. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud nebyl ve stěžovatelské věci povinen jej poučit o možnosti změny žalobního typu. Soud má v případě nevhodně zvoleného žalobního typu zásadně povinnost žalobce upozornit na nutnost úpravy žaloby a po odstranění zjištěného nedostatku žalobu projednat. Předpoklad pro takový procesní postup představuje splnění dalších podmínek řízení, zejména včasnosti žaloby (srov. již citovaný rozsudek č. j. 7 As 155/2015 – 160). Nejvyšší správní soud si v rozhodnutích navazujících na výše citovaný rozsudek osvojil postoj, podle nějž „*správní soudy již nejsou oprávněny odmítnout žalobní návrh bez dalšího, nýbrž jsou povinny nejprve žalobci poskytnout lhůtu k úpravě žaloby, ledaže by v posuzované věci nebyly splněny podmínky řízení dle správného žalobního typu, což by však soud musel v rozhodnutí náležitě odůvodnit*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2018, č. j. 4 As 57/2018 – 78). Žalobce totiž „*nemůže mít újmu z toho, že omylem zvolil nesprávný žalobní typ, nehledě na to, zda judikatura ohledně této otázky doznala změn, byla jednotná, nejednotná či byla již sjednocena, popř. ohledně povahy toho kterého úkonu dosud judikováno nebylo. V takovém případě musí být žalobce poučen o tom, že soud odlišně hodnotí povahu úkonu či nečinnosti správního orgánu, které mají být soudem přezkoumány, a vyzván, aby tomu přizpůsobil obsah žaloby.*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 – 43).

[16] Stěžovatel v žalobě výslovně uvedl, že „*zásah spočíval v samotném rozhodnutí o přemístění*“. Současně se zabýval povahou úkonu, který vedl k tvrzenému zásahu do jeho práv. Dospěl k závěru, že přestože se odsouzený přemísťuje rozhodnutím žalované [srov. § 10 odst. 1 písm. a) vyhlášky], tento úkon nenaplnuje znaky dovozené judikaturou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2206/2011 Sb. NSS), pro které by jej bylo možné považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Dotčené rozhodnutí nebylo stěžovateli doručeno a nebyl seznámen ani s jeho případným písemným vyhotovením. Jeho obsah však byl stěžovateli zřejmý nejpozději v den přemístění, tj. 23. 1. 2020. Městský soud proto stěžovatele nebyl povinen poučit o možnosti řízení podle odlišného žalobního typu a poskytnout mu lhůtu k úpravě žaloby, neboť i žaloba proti rozhodnutí by byla ke dni podání zásahové žaloby opožděná. Případná poučovací povinnost městského soudu by tak postrádala smysl, neboť i žalobu mířící proti rozhodnutí by soud musel odmítnout pro opožděnost, eventuálně pro nepřipustnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 69/2007 – 64, č. 2501/2012 Sb. NSS). Posouzení této otázky [tj. zda rozhodnutí podle § 10 odst. 1 písm. a) vyhlášky představuje rovněž rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.] však Nejvyššímu správnímu soudu v nyní souzené věci z výše popsaných důvodů nepřísluší.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník,

pokračování

který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[19] Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 4. 2020, č. j. 65 Na 6/2020 – 4, ustanovena zástupkyní JUDr. Lucia Madleňáková, Ph.D., advokátka se sídlem Nádražní 381/9, Mohelnice. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokátky částkou 3 100 Kč za jeden úkon právní služby (tj. podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3 400 Kč. Protože advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny tak činí 4 114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu